

forflag her, fordi det hører herhid, — men det kan Udvalgets Flertal ikke gaa ind paa. Vi tro nemlig, at det Naturlige er, at Fonden bestyres af den Minister, under hvem Fondens Anvendelse kommer til at høre, naturligvis under den lovgivende Magts fulde Kontrol og iøvrigt under Ministerens Ansvar. Man er, som det er udtalt i Betænkningen, ingenlunde blind for, at disse Midler, naar de inddrages i en særlig Fond, ikke ere saa godt betryggede for den Anvendelse, hvortil de ere bestemte, som naar de henligge i den nuværende Skikkelse, idet det jo kan tænkes, at der kunde opstaa Ønsker om at benytte en Del af Midlerne paa anden Maade, et Ønske, som Mindretallet ogsaa har vedkjendt sig. Der kan jo mellem fornuftige Mennesker ikke være Tvivl om, at dersom den Tid skulde komme, da, som det en Gang er sagt her i Hinget af en tidligere Kirkeminister, Folket gik ud af Folketjens, eller Folketjens Betydning for det danske Folk blev langt mindre, end den nu er, saaledes at en større eller mindre Del af dette gik over til andre Trosskikkelser, medens nu Antallet af disses Bekjendere er rent forsvindende, og Fondens Midler saaledes bleve overflødige til Folketjens Brug, saa vilde det være urimeligt at opdynde disse Midler i det Uendelige, i Stedet for at anvende dem til beslagtede Formaal. Jeg er imidlertid overbevist om, at den Tid ligger meget fjernt, saa at man ikke nu behøver at tage det allerringeste Forbehold i saa Henseende, og at man ikke en Gang gjør vel i at antyde en saadan fremtidig Udsigt, idet man derved gjør dem bange, som frygte for, at man skal forgribe sig paa Fonden, saalænge Folketjens haardt behøver den, thi derom vilde jo Anskuelse til alle Tider kunne være forskellige, hvor Grændsen er for det Nødvendige og Antændige paa den ene Side, og det Overflødige eller Urimelige paa den anden Side. Min Mening er — og den Mening deles, tror jeg, af Udvalgets Flertal — at Fondens Midler ingenlunde vilde blive overflødige til Folketjens Brug i en overfluelig Fremtid, saaledes at det skulde være aldeles nødvendigt nu at tage et Forbehold med Hensyn til en anden Anvendelse af dem. Ved Lov vil man altid kunne Lov forandre, og kommer den Tid, da Midlerne blive overflødige til Folketjens Brug, ere de ikke ved nærværende Lov betryggede mere, end de vilde være ved enhver anden Lov imod at anvendes til andre Formaal. Men at anvende dem til andre Formaal, saa længe Folketjens Formaal ikke er tilstrækkelig tilfredsstillet, vilde jeg anse for aldeles utilladeligt, og det er i den Hensigt, at vi have søgt paa forskellige Maader forud at bestemme disse Midlers Anvendelse saa tydelig og saa fuldstændig som mulig, saaledes at vi ogsaa tro, at saavidt som menneskelig Forsynlighed overhovedet kan betrygge mod fremtidige Overgreb, er det sket ved de foreslaaede Bestemmelser, dels ved dem,

Ministeren har foreslaaet, dels ved dem, Udvalget har tilladt sig at tilføje. Derved skal jeg forlade dette Punkt. — Til § 2 har Udvalgets Flertal ikke stillet noget Ændringsforslag. Derimod har Mindretallet foreslaaet, at der skal indskydes en Sætning, som bestemmer, at de Indtægter, der i sin Tid skulle inddrages fra Kjøbstæderne i den folketjenslige Fond, skulle staa i et bestemt Forhold til de fra Landet inddragne, og for sig er der ikke Noget at sige imod denne Ændring, men ogsaa den anser jeg for at være ganske overflødig, da slige Spørgsmaal jo kun kunne afgjøres ved ny Lov, og ved Forhandlingen om en saadan vilde jo alle de Krav og alle de Anskuelse, der herske i saa Henseende, komme frem fra de forskellige Sider. Men jeg vil blot gjøre det værdige Mindretal opmærksomt paa, at med i det Mindste lige saa fuld Ret, som Mindretallet har Grund til at frygte for, at Landet skulde blive forurettet ved en Sammenbragning af Kjøbstædernes og Landets folketjenslige Indtægter, med lige saa stor Grund kan den samme Frygt næres fra Kjøbstædernes Side. Jeg anser det ikke i mindste Maade for nyttigt eller nødvendigt til at komme ind paa Forhold, som først nærmere maa undersøges, inden de ere modne til Afgjørelse. Jeg antager, at det ikke vil være mange Aar, inden den høitagtede Minister vil forelægge Rigsdagen Udbyttet af de Undersøgelser, som maa gaa forud, før Kjøbstæderne inddrages under nærværende Lov og gjøres delagtige i den folketjenslige Fond. — Til § 3 har Udvalget stillet mindre væsentlige Ændringer, smaa Supplerer til, hvad der allerede staar i Paragrafen. Saaledes anse vi det for Lydeligheds Skyld nødvendigt, at der tilføjes i Begyndelsen af 4de Stykke, at den Provste tillagte Indtægt indflyder i Fonden efterhaanden, som Provsteembederne blive ledige, og endvidere foreslaar hele Udvalget, at der i Slutningen af Paragrafen tilføjes et nyt Stykke, hvorefter de Bestemmelser, der ved allerhøieste Resolution for enkelte Sogne ere fastsatte om Opsamling af Midler til Oprettelsen af nye Skole eller anden Udvidelse af den geistlige Embedsvirksomhed, skulle forblive i Kraft. Fremdeles har den høitagtede Minister stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at der efter Nr. 3 skulde tilføjes: „Ligeledes de Statsstilskud til kirkelige Formaal, der i Finantsloven for 1875—76 ere opførte under § 21 II. A. 3—5. „Jeg tillader mig at henstille til den høitagtede Minister, om han ikke vil tage dette Forslag tilbage ved denne Behandling og stille det paany til 3die Behandling i en noget modificeret Form, idet man ved at efterse Finantsloven paa det angivne Sted vil finde, at de Statsstilskud, som ydes for indeværende Aar til kirkelige Formaal, have indbyrdes en noget forskellig Karakter. Den første af de Poster, som den høitagtede Minister vil indlemme i Fonden, har til Titel: „Tilleg til utilstrækkelig Lønmede eller